

[Lysholt Hansen.]

som giver mulighed for at gennemføre den lovgivning, der giver basis for, at både håndværk og industri kan udvikles. Jeg må måske have lov at tilføje, at det er både det store og den mindre virksomhed, jeg her tænker på. Hvis ikke der i morgen ligger et forslag vedtaget af denne karakter, så mener jeg ikke, det vil være en acceptabel lov for socialdemokratiet.

(Kort bemærkning):

Poulsgaard (FP):

Jeg fik et brev fra landsretsadvokat Schmaltz-Jørgensen — hed han vist — i Allerød Kunstforening, der sagde, at de kunne tilbyde et honorar på 700 kr., som de havde fået meddelt fra kommunen at de kunne yde. Når jeg tog imod de 700 kr. var det, fordi de ellers bare var blevet brugt til andet pjat, og så kunne jeg lige så godt bruge dem til at gøre godt for fremskridtspartiets ideer. Men jeg ville meget, meget gerne, at den slags honorarer blev sløjfet fra fritidsloven. Jeg har altså dokumentation for, at jeg har modtaget 700 kr.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen (S):

Da man ikke er pligtig til at modtage honorarer, så skal jeg opfordre hr. Poulsgaard til at sende honoraret tilbage. Det ville være klog politik og i overensstemmelse med den moral, der blev fremhævet af en af hans partifæller i tinget forleden dag.

Christoffersen (V):

Jeg har forskellige bemærkninger til nogle af de indlæg, der er kommet her fra talerstolen. Først nogle bemærkninger til finansministeren, som anstillede nogle betragtninger over grunden til statsfinansernes forringelse. Jeg skal ikke sige meget mere om det, end at den væsentligste grund til, at man kan nære bekymring for den sag, er jo, at regeringen i sin udgiftspolitik har lagt nogle andre retningslinjer frem end dem, som prægede det oprindelige finanslovsforslag, og det ville, hvis ikke vi her i sidste runde var blevet præsenteret for nogle nye ændringsforslag, have skabt en forskel på ca. 4 mia kr., hvoraf langt størstedelen gik på besparelser-

ne, mens resten skyldes ønsker om nye udgifter. Endelig var der en difference med hensyn til holdningen til elafgiften.

Det er klart, at de nye ændringsforslag, som regeringen har fremsat i dag, som vi jo kun har haft kort tid til at vurdere, ændrer den situation noget, og de ændrer den naturligvis i en gunstig retning. Det skal regeringen kun have ros for. Det er et fremskridt, som skal påskønnes, når det kan konstateres. Men der er jo et stykke vej endnu, det vil jeg da godt understrege, og nogle af de ændringsforslag, som er med til at indsnævre forskellen, er måske ikke så imponerende igen.

Et enkelt forslag imponerer i hvert fald ikke os, det er forslaget om en sukkerafgift. Jeg går ikke ud fra, at det skal opfattes som et tilbud til folketinget, men vel mere som udtryk for, at regeringen også føler den finanspolitiske nødvendighed, vi andre har påpeget var til stede.

Selv om der således er sket en indsnævring, så står der jo stadig en forskel tilbage af ganske betydelig størrelsesorden, og da er det, vi har to bekymringer, som vi synes det er rigtigt at fremføre her ved finanslovsfor-
slagets tredje behandling.

Den ene bekymring går naturligvis på skatteudskrivningen for 1976. Vi har nu brugt adskillige måneder i folketinget på at forhandle, hvordan vi kunne finansiere en skattelettelse på ca. 7 mia kr., og det er langt om længe lykkedes ved at samle mange forskellige store og små forslag — for nogles vedkommende helt ned til 4-5-6 mill. kr. — at samle det fornødne finansielle grundlag for en sådan skattelettelse. Så kan det jo ikke være uden betydning, hvis der pludselig forsvinder et par milliarder, for det betyder jo, når vi skal vurdere det offentlige indtægtsbehov i 1976-77, når vi skal tage stilling til udskrivningsprocent og til statsfinansiering næste år, ja, så er vi, om jeg så må sige, på et lavere udgangspunkt end det, vi gerne skulle være på, hvis man dels skulle kunne skabe tillid til, at skattelettelserne kunne bevares, dels skabe tillid til, at dette var en politik, som også kunne videreføres. Det er den skattepolitiske bekymring, som regeringens udgiftspolitik giver os anledning til.

Den anden bekymring er, at vi får et betydeligt underskud på statsfinanserne. Na-